

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

1987

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLES ÅRSSKRIFT

1987

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

EKSPRES-TRYKKERIET
FREDERIKSHAVN

Forsiden på årsskriftet er et relief, der blev skænket af smedemester Erik Arentsen i Ørtoft til halindvielsen. Han har selv udført det, og det hænger ved indgangen til hallen.

Bagsiden. Vores velkendte digetrold, der i en del år har ligget i forhallen, omtalt i årsskriftet 1979 s. 36. Den er udført af Poul Erland, Frederikshavn.

Vi synes, de to kunstværker er både smukke og festlige. Derfor har vi valgt dem til at smykke årsskriftet i år.

Tak til alle, der har skrevet i årsskriftet...

REDAKTIONEN

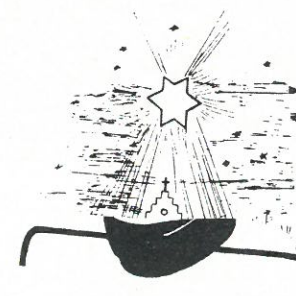

Indholdsfortegnelse

At se - at blive set	<i>Jens Berg</i>
Gode råd	<i>Grete og Bent Østergaard</i>
Året som gik	<i>Christa Grauslund</i>
Fremtidens efterskole - efterskolens fremtid	<i>Tom Søndergaard</i>
Møde med Frankrig	<i>Birthe Kjær Nielsen</i>
Afsløring af minde over Marie og Hans Jakobsen	<i>Knud Pinstrup</i> <i>Erling Meblsen</i>
U-landsfonden af 1962 fylder 25 år	<i>Karen Søndergaard</i>
Små og store ting i hverdagen	<i>Grethe Bubrkall</i>
Sydslesviger - men dansk..	<i>Ellen Brodersen</i>
Det er i grunden ikke så galt	<i>Lisbeth Helleskov</i>
Knirk - Natur og Overtro	<i>Jepppe Bubrkall</i>
Korte hilsener	
Mindeord	
Meddelelser 1988	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

AT SE - AT BLIVE SET..

Der er et fænomen, vi vist alle kender til. Vi er stødt på et ord eller udtryk, som er nyt for os, og i den følgende tid møder vi det nu igen og igen. Det kan være et fremmedord; og vi undrer os over, at vi ikke har lagt mærke til det før, så ofte vi nu ser det. Forklaringen er tit, at ordet, udtrykket har været der hele tiden, vi har blot ikke set det, ikke været opmærksomme.

Hermed er allerede noget sagt om betydningen af at se, at være opmærksom. Og det gælder ikke alene på en skole og under forhold, hvor vi er til stede med det specielle formål: at lære. Det gælder endnu mere i forhold til menneskelivet, verden vi lever i og menneskene omkring os.

Det er ikke os, der skaber verden og menneskelivet. Derimod er det vores sag at se og være opmærksomme, at agte på alt det skabte i hele dets brogede mangfoldighed. I den forstand kan også vi mennesker være skabende. Ved at vi ser det skabte, ved at vi er opmærksomme på det, bliver det til, mens omvendt: det vi ikke agter på, foragtes, det vi overser, bliver usynligt, til-intet-gøres.

Med det sidste er antydning, hvad jeg har ment med overskriften »at se – at blive set«. Der er andre måder at sige det på, men har man først én gang

mødt det, støder man overraskende på det igen og igen.

Nogle eksempler.

Den jødiske lærde, Martin Buber, nævner et sted, hvordan vi hilser den, der møder os, med et ønske om en god dag. Det er for Buber en forslidt frase overfor »den evigunge, levende, forholdsagtige hilsen hos kaferne: »jeg ser dig«.

I en fortælling af Karen Blixen møder vi Anders, der har en dyb og vild sjæl, som ingen har forståelse for. Anders møder en pige, og i samme øjeblik hun ser ham, opfatter hun ham som han er. Under hendes dybe blik bliver Anders til og træder ind i verden i sin fulde størrelse.

Et menneske i et skuespil af P. O. Engquist siger:

*Et menneske kan leve med sin blindhed.
En blind kan strække hånden ud og famle
og mærke liv og leve med sit mørke.
Men den som ikke ses
forsvinder for sig selv og vejres hen
og bliver et ingenting på livets bølge...*

Jochanan i Göran Tunströms »Ørkenbrevet« siger: Ved du hvad det vil sige ikke at blive set. – Det er værre end alt andet at leve uden at blive set.

»At tegne er at se«, lyder den danske titel på en amerikansk bog af Betty Edwards. Bogen er en »Indføring i fri-

håndstegning« – med en lidt anderledes engelsk titel, som sigter til, at når vi ikke kan tegne, er det fordi vi bruger »den forkerte side af hovedet«. Vi bruger den side, og ser med det syn, der er mest bud efter i et samfund som vort. Vi ser ikke, som kunstneren ser, skabende, kreativt.

Normalt er det kun en bestemt slags menneske, kunstneren, vi kalder skabende. På mere snusfornuftige mennesker kan det virke komisk – og skræmmende – når det siges, at vi allesammen skal være kreative, f.eks. gennem tegning, når vi nu hverken har evner eller håndlag. – Men det er nu slet ikke det, der er vanskeligheden, siger Betty Edwards. Det er det »at se«, der er problemet. Kunstneren tegner med øjnene, ikke med hænderne. Han skaber, hvad han ser for sig. »Enhver kreativ handling forudsætter jomfrueligt ufordærvede opfattelse-sindtryk, der er frigjort fra syndflo- den af allerede accepterede anskuelser,« citerer hun Arthur Koestler for. Og en af hendes elever siger: »Jeg tror aldrig, jeg virkelig har set på mine medmenneskers ansigter, før jeg begyndte at tegne. Nu er der sket det mærkelige, at *alle* forekommer smukke i mine øjne«.

Simone Weil taler ikke så meget om at se, men så meget mere om at være opmærksom. Det er en anstrengelse at være opmærksom, måske den største anstrengelse, som gives, siger hun, men det er en negativ anstrengelse. Mens den oftest forveksles med en slags muskelanspændelse. – som hos elever, der får at vide, at »Nu skal I være opmærksomme!« – er den snarere det modsatte. »De kosteligste goder bør ikke søges, man bør vente på dem«. At være opmærksom består i at standse sin tankes flugt og holde den

disponibel, tom og modtagelig. Og dog ødelægger man noget af ondskaben i verden, hver gang man er virkelig opmærksom. »Ulykkelige mennesker trænger ikke til andet i denne verden end til folk, som er i stand til at være opmærksomme på dem,« – blot at kunne sige til sin næste: »Hvad er det, som piner dig?«

Hun skriver om den barmhjertige samaritaner i lignelsen, at han standser og ser (manden, der var faldet i rø-verhænder). Hvad der derefter følger er kun den automatiske virkning af dette øjeblikks opmærksomhed. Dette øjeblikks opmærksomhed er skabende. For det afstår fra at kaste et menneske tilbage i tilstanden som passivt, depersonaliseret stof. At se og bekræfte et andet menneske i dets eksistens, er en handling der har skaberkraft. For den gentager Skaberens oprindelige gavmildhed.

Disse løsevne eksempler har skullet kaste lys over og give mening til overskriften: »At se – at blive set«. Flere kunne være brugt, men lad mig slutte med Søren Kierkegaard.

Kierkegaard fortæller om to portrætmalere. Den ene sagde: Jeg har rejst og set mig meget om i verden, men jeg har ikke fundet et eneste menneske der var værd at male. Jeg fandt fejl i alle de ansigter jeg mødte. Derfor har jeg rejst forgæves. Den anden portrætmaler svarede: Jeg har aldrig rejst omkring, men jeg har aldrig set et ansigt, som ikke betog mig. Hvem jeg end så, fandt jeg altid noget, der gjorde det til en glæde for mig at male.

I sidste ende handler overskriften naturligvis om kærlighed, om at være opmærksom som den og se med kærlighedens øjne, – om Skaberens oprindelige gavmildhed. Og lad mig vove endnu et citat – her oversat efter

min svenske udgave af Göran Tunströms roman »Juleoratoriet«.

»Kærlighed.. er at give livagtighed til en anden. Det er at frigøre den i grannitten forstenede, så man får lov at se fodsålerne danse, også om de danser bort fra en selv. Men hvor mange vover at handle sådan. Hvor mange elskende ser du? De mærkes, for deres øjne lyser!«

– Hvor mange vover at handle sådan? – Ja, det vover altså kærligheden, det vovede Gud, da han i sin gavmildhed skabte vort liv. Og evangeliet lader Guds øjne lyse over os i deres oprindelige gavmildhed.

*Gud Fader min i Himmerig!
Før verden var, du elsked mig
udi din Søn, den kære.
Nu ser i ham jeg nåden din.*

Gode råd

Lad mig fortælle jer en lille historie.

Der var engang en mand, der havde en krambod. En morgen da han kom for at åbne sin butik, fandt han en død mand på trappen. Af frygt for at blive arresteret rejste han sin vej og lod sin kone og sine tre børn alene tilbage. Han kom til et land og søgte arbejde, men han kunne ikke få noget. Endelig hørte han om en, der søgte en tjener. I mangel af bedre sagde han: »Lad mig gå derhen«. Det var en herre, der hed Salomon. Han var profet, og alle indbyggerne kom for at spørge ham til råds. Kræmmeren blev Salomons tjener og kom til at holde af ham, og Salomon holdt også af kræmmeren, og han blev der i tyve år. Da der var gået tyve år, uden at tjeneren havde hørt

Juleevangeliet lader Guds velbehag lyse over os. Gud har set til os i nåde. Nåde på latin hedder »gratia« og bliver på engelsk (og fransk) til »grace«, som vi finder i ordet »graciøs«. Det er vel for sødladent at sige, at vi er yndige i Guds øjne, men vi har Guds yndest.

Det »kan ikke undgå at give dig nye øjne at se med. Du ser da at ethvert menneske er dyrebart i skaberens øjne, og dermed også i dine. Du forstår at ingen må hindres i at leve livet så mangfoldigt som muligt« (Knud Hansen).

»Gud undte den mindste skabning at være til og at være til som sig selv« (Karen Blixen).

*På jorden er kommen stor fryd og fred,
vi mennesker må vel glædes ved
Guds yndest og gode vilje.*

Jens Berg
præst i Aabybro

noget fra sin familie, begyndte han at længes efter at se dem igen, så han sagde til sin herre: »Herre, jeg har bestemt at rejse hjem for at besøge min familie. Lad os gøre regnskabet op, for jeg rejser snart«. I de tyve år, han havde tjent, havde han ikke fået en øre af den løn, han skulle have haft. Herren regnede ud, at han skulle have 300 kr., og gav ham pengene.

Tjeneren sagde farvel og var allerede på vej ned ad trappen, da hans herre kaldte ham: »Alle folk kommer for at få råd hos mig«, sagde han, »skal du ikke have et råd med på rejsen?«. »Hvad tager du for et råd?« spurgte tjeneren ham.

»100 kr.«. Tjeneren tænkte lidt over

det, så gik han ovenpå igen og gav ham de 100 kr.

»Giv mig et råd«.

Og Salomon sagde: »Forlad ikke den gamle vej for at slå ind på en ny«. »Var det det hele?« udbrød tjeneren. »Har jeg betalt 100 kr. for det?«.

Og Salomon svarede: »Så husker du det bedre«.

Tjeneren begyndte at gå ned af trappen igen, så ombestemte han sig og gik op til Salomon igen. »Nu jeg alligevel er her, så giv mig et råd til«.

»Det bliver 100 kr. mere« sagde Salomon.

Tjeneren gav ham dem, og hans herre gav ham rådet: »Bland dig ikke i andre folks sager«.

Tjeneren tænkte sig lidt om: »Når jeg alligevel ikke har mere end 100 kr. med hjem, kan jeg lige så godt komme tomhændet og så få mig et råd mere«. Og så betalte han sine sidste 100 kr. for dette råd. »Glem dit raseri af i dag til i morgen«.

Han vendte sig for at gå, men hans herre kaldte ham tilbage og gav ham et brød og sagde: »Du må ikke bryde dette brød, før du sidder til bords med hele din familie«.

Tjeneren gik ud af landevejen, da han mødte nogle andre rejsende: »Vil du ikke med os? Vi skyder genvej her. Vi kan følges ad«. »Jeg gav min herre 100 kr.«, tænkte tjeneren, »for det råd ikke at forlade den gamle vej for en ny«, og han tog ikke med dem, men fortsatte ligeud.

Da han havde gået et stykke tid, hørte han skud og skrig og klageråb, det var de andre rejsende, der var blevet overfaldet af røvere og dræbt hver og en.

»De 100 kr. skal være min herre vil undt«, tænkte tjeneren, »hans råd har reddet mit liv«.

Natten faldt på, mens han gik hen over øde marker, og han vidste ikke, hvor han skulle søge tilflugt. Endelig fandt han et ensomt beliggende hus, han bankede på, bad om natlogi og blev lukket ind. Husets herre lavede aftensmad og rettede an, og så satte de sig til bords. Da de havde spist, åbnede værten en lem, og op fra kælderen kom en blind kvinde. Han hældte suppe op til hende i et dødningehoved og gav hende et stykke rør at spise med. Da den blinde havde spist, sendte manden hende ned i kælderen og låste lemmen. Så vendte han sig mod den rejsende: »Hvad mener du om det, du har set?«.

Tjeneren huskede det andet råd og svarede: »Jeg går ud fra at du har dine grunde«. Så sagde værten: »Det er min kone, når jeg var ude at rejse, havde hun besøg af en anden mand. En dag kom jeg hjem og fandt dem sammen. Den tallerken, hun spiser af, er mandens hoved, og skeen er det rør, jeg stak hendes øjne ud med. Nå, hvad siger du så? Har jeg handlet ret eller uret?«.

»Hvis du mener, at det er retfærdigt, så har du selvfølgelig handlet ret«, svarede den rejsende.

»Godt svaret«, sagde værten. »Jeg dræber alle dem, der siger, at det var forkert af mig«.

Den rejsende tænkte: »De andre 100 kr. skal også være ham vel undt, for de har reddet mit liv igen«.

Aftenen efter kom han til sin hjemby. Han fandt sin gade, og han fandt sit hus. Der var lys i vinduerne, og pludselig så han i et af dem sin kone, der omfavnede en smuk ung mand og kærtegnede hans ansigt med stor ømhed. Han blev så rasende, at han ville skyde dem lige på stedet, men så tænkte han: »Jeg gav min herre 100

Posten uddeles.
»Mon det er kage?«

kr. for det råd at gemme mit raseri af i dag til i morgen«.

Så i stedet for at skyde dem, gik han over og spurgte genboken: »Hvem er det, der bor overfor?«.

»Der bor en kone, der er så lykkelig, fordi hendes søn lige er blevet færdig med præsteskolens. Hun er helt ude af sig selv af glæde«.

»De sidste 100 kr. skal også være ham vel undt, for de har reddet mit liv for tredje gang«. Så bankede han på sin dør, og hans kone lukkede op, hans

sønner kunne ikke kende ham i starten, men snart faldt de alle sammen hinanden om halsen. Da naboerne var gået, satte de sig til bords, og manden brød brødet, inden i lå de 300 kr., som Salomon havde taget, for at han skulle huske på hans råd.

Til jer kære læsere: Husk på Salomon eller anden erfaren person og lyt til de råd I får, de er måske meget værd.

Glædelig jul til jer alle.

Grete og Bent.

Året som gik...

Ja så er der igen gået et år – alt for hurtigt – synes de fleste. Vi har haft mange gode og festlige arrangementer. Alle har slidt bravt for at en fest skal blive »fin«. Til gengæld er vi også fælles om trætheden og tilfredsstillelse bagefter.

Den 12. august kom eleverne, det var i år Grete og Bent som tog imod dem. Alle de nye elever var lidt betut-

tede og tavse, men det gik nu hurtigt over.

Skal vi prøve at tage nogle ting frem af godteposen – kan du huske!!!

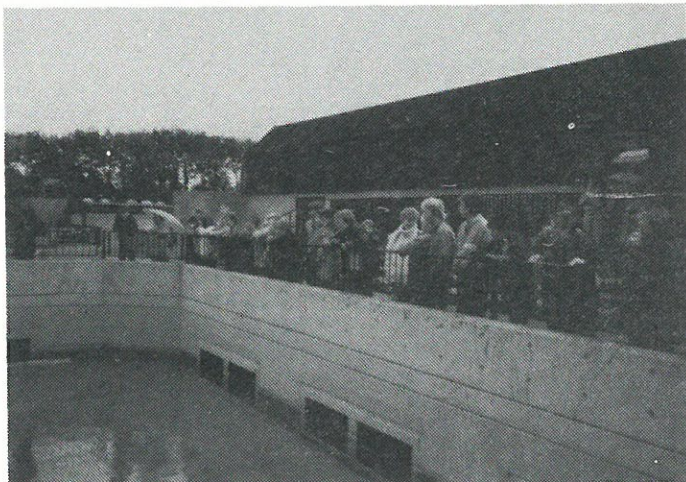
Først på året havde vi besøg af Per Salomonsen, lektor på AUC, og en »gammel« Stidsholtelev Helga Pinstrup. De fortalte på en festlig måde om en tur til Nordkorea. Vi så billeder og hørte om en anderledes verden –

og deres mange meninger og syn på den.

I samme måned havde vi besøg af nu afdøde Peter Lehm. Det var en stor oplevelse at høre om gamle dage – jorden hvorpå S.U. ligger er solgt fra hans fars gård. Han havde en herlig måde at sige tingene på – da nogle elever blev urolige – kom det med høj røst: Nu skal I være stille, de små ubetydelige ting I har at sige – betyder intet imod det jeg har at sige til jer!

Som sædvanlig har vi haft besøg fra andre efterskoler – og været på genbesøg. Det er hyggeligt – berigende for både lærere og elever. Der bliver dystet og kæmpet – men altid tid til mangel en god snak. For at blive ved »hallen« – som jo er vores stolthed, har vi haft besøg af gymnastikinstruktøren John Friis. En aften havde vi stærke gæster – det var Aalborg Ju-

I zoologisk have.

På udflugt med eleverne...

doklub – uha som nogle af os følte os svage ved siden af disse. Værre blev vore mindreværds komplekser da vi havde besøg af Århus Springgymnaster. Det var et arrangement som var åbent for alle, og der var fuldt hus i hallen. Det var en stor oplevelse.

I oktober foregik så skolernes mo-

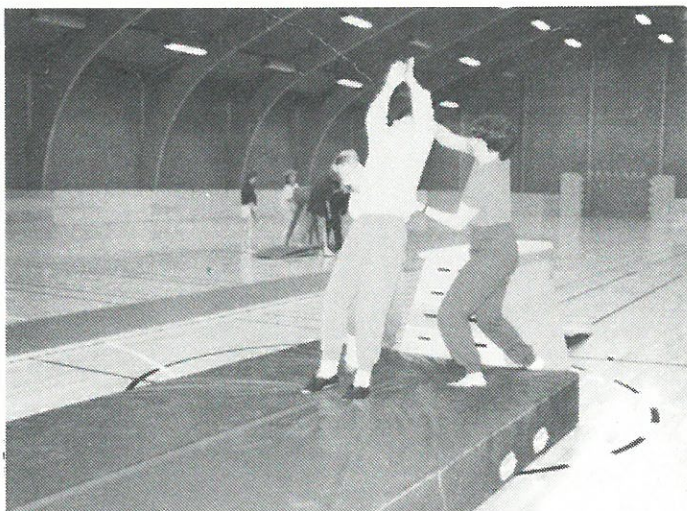
tionsløb. Det kan nok være at alle »jokkede«.

På musiksidens har vi haft Per Warming – og lært os en masse nye sange og melodier, et rockorkester har heller ikke manglet!

I har vel ikke glemt Sunny and the teachers?

»En dag på Stidsholt«.

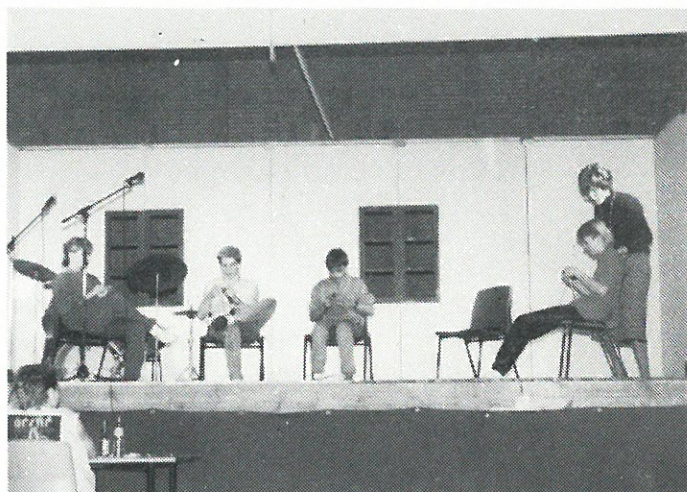
Aktivitet
i hallen.

Emneuger: Medens 9. kl. var i erhvervspraktik blev den første uge en Mexicouge. Vi hørte om Danmarks-skolen – vilavede mexikanst mad – så film og lavede masker. Den sidste uge blev en erhvervsuge med besøg på forskellige virksomheder i Sæby og Hjørning. Vi har også haft en produktions-uge – »Stisser« hed vores penge – her

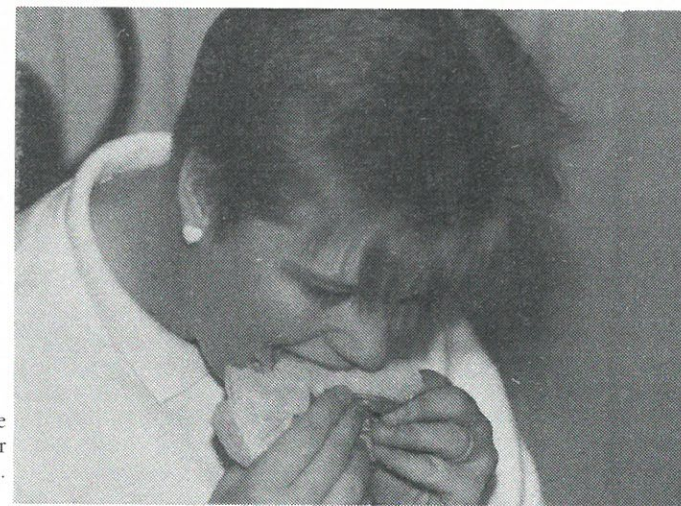
var bagermester Krumme, Presse-gruppe, Avis, Regnbuen o.m.a.

Vi har haft høstfest sammen med Ørtoft Borgerforening. Daværende formand for de jyske husmandsforeninger Hans Larsen-Ledet holdt fest-talen. Efter det store lækre ostebord gik folkedansen livligt.

Vi husker alle vores tur til Sønder-

»En dag på
Stidsholt«.

Malene
bider
til pitabrød.

borg – Dybbøl mølle – Hedeby – Sønderborg slot – o.m.a. En derlig tur.

Er der mere? – Ja, mange dejlige ti-mer f.eks. vores elevdag – »En dag på S.U.« – gymnastik – musik/sang. Virkelig en præstation.

Et begivenhedsrigt år – har jeg glemt noget – ja naturligvis meget –

hvem husker ikke »Valhalla« – eller de mange gange Leif Bak har fortalt om sin gerning i politiet.

Måske husker vi allermest de mange aftener med sang – eller hyg-gesnak – gode minder – vi vil gemme dem – og glædes derved.

Mange kærlige hilsner – rigtig glædelig jul fra

Christa.

Kenneth,
»Junior«
og Henrik.

Fremtidens efterskole - efterskolens fremtid

Der er noget helt specielt ved at arbejde på en efterskole, her må man til stadighed huske, at skolen og hermed lærerstaben er til for at være anderledes. Man skal være et alternativ til den offentlige skoleform, og der skal være en mening med det. På Stidsholt Ungdomsskole er meningen, at vi skal være grundtvig/koldske, og på mange af de 192 andre efterskoler i Danmark har skolekredsen bestemt det samme udgangspunkt, mens der er andre igen der er indre missionske, baptistiske, socialistiske og meget andet; men det afgørende for alle skolerne er, at de hver især har en forpligtigelse til at være anderledes på deres specielle måde.

Man kan roligt sige, at den opgave ser ud til at have været løst med succes de senere år. Hvert år bringer nye efterskoler, og elevtilgangen har været stigende, mens ungdomsårgangene har været faldende. I skoleåret 1987/88 er der tilmeldt ca. 15.000 elever til landets efterskoler.

Men alle medaljer har bagsider, det har denne også. Baggrunden for succesen er i høj grad, at efterskolerne i sin tid besluttede at ligne folkeskolen ved at udbyde folkeskolens afgangsprøver til sine elever. Efterskolerne tog hermed et stort spring fra at være ideskole til mere at være indlærings-skole. Gode gamle grundtvigske skoler har i det forløb i stigende grad nedprioriteret morgensamling med bøn og salmesang og mange skoler har nedprioriteret fortællingen eller har gjort fortælletimerne til elev/lærermø-

der (stormøder) om konkrete sager eller bare underholdning/oplæsning.

Formen kan være forskellig, men udgangspunktet for vores skoletype var og er: det danske, kristendommen og historien, og sangen har båret en stor del af formidlingen. I dag er det danske i almindelighed dansk-timer, kristendommen må i bedste fald nøjes med et par ufordøjede salmer og fadervor samt måske nogle få fortælle-timer, og historien er sat i skammekrogen under orientering og de bedre historier som fortælling. Nu skal det ikke forstås sådan, at jeg mener, at fortælle-timer er skammekrogen, men fortællingen og samtalen skulle jo være det, der bærer hele undervisningen.

Hvad er fremtiden så, for det første bør vi efter min bedste overbevisning have placeret det danske, kristendommen og historien som det centrale i den fremtidige efterskole. Det giver måske ikke gode karakterer, men det giver karakter. Vi har brug for unge mennesker med karakter og personlig sikkerhed, og for at få det frem må vi tale om væsentlige åndelige ting og om vort livs historie, som jo også er vort lands.

For det andet må vi gøre noget ved prøverne. Som indlæringsinstrument er de kun nyttige som trusler for usikre eller dovne pædagoger, som ikke på anden måde kan få ro i klassen. Vi må dog erkende, at der på trods af dette er et forældre- elevønske om prøverne, så derfor må vi i første omgang indrette skoleåret så-

dan, at prøverne ikke bliver bestemmende for årets gang – lave kortere prøvekurser, gøre fag færdige til vinterterminen o.lign. – så vi i nogen grad slipper af med disse for oplevelse og oplysning så snærende bånd. Og mest af alt må vi arbejde på at oplive og oplyse så godt, at enhver kan se, at prøverne er tåbelige og unyttige blokeringer på et ellers fornuftigt forløb.

Det næste spørgsmål, som bliver stillet, er, om vore unge mennesker uden prøve kan deltage i et uddannelsesforløb efter efterskolen. Det kan de; prøven er ikke et krav for at komme på gymnasiet, her er det nok med en lærerrådsindstilling, og på EFG stilles der heller ikke krav om disse prøver.

Men erhvervslivet kræver da prøverne! Her har man i mange år klaget over de ligegyldige prøver, og fra skoleside har man givet erhvervslivet ret i at prøverne er udvandede. Skulle metoden så være større pensum og hårdere prøver, for det har vi da vores frihed til at gennemføre, næppe!

Vi er på vej ind i et samfund, hvor det ikke er muligt af sige, den og den mængde viden skal du have for at klare dig. Den faste vidensmængde er ikke anvendelig mere, det, som nu kræves, er evnen til at opsøge relevant viden, samt evnen til at samarbejde med andre, med tryk på arbejde.

I det industrisamfund, som rejste sig her i landet i slutningen af det sidste århundrede, var et fast skolepensum relevant i forhold til en fast stilling på fabrikken. Her blev kommuneskolerne et billede af fabrikken – uddannelsesfabrikken med sine små produktionsrum, hvori man fyldte forskellige komponenter på børnene, og hvor man havde sin egen specielle fabriksfløjte »ringklokken«, som ved sit sidste »ring« sendte færdige produk-

ter ud ad den anden ende. Produkterne var og er unge mennesker parate til fabrikkerne, veltilpassede til deres specielle placering i industrisamfundets produktionssystem.

Man søger stadig at gøre dette kunstgreb i kommuneskolerne, men ungerne vil ikke eller gider ikke. De ved nemlig bedre end vi, at med den »viden« vi giver dem, er de enten ubrugelige og bliver arbejdsløse, eller også er de ikke særlig anvendelige. De er oprørske uden at have noget at have oprøret i, og de er erhvervstrætte før de kommer i erhverv. Hvad oprøret angår, har jeg skitseret min meget traditionsbundne løsningsmodel – det danske, historien og kristendommen – som efter min bedste mening ville give de unge mennesker karakter. Hvad den manglende anvendelighed eller erhvervstrætheden angår, ja så går det ikke så nemt, men lad mig pege på et par problemer og en løsningsform.

Jeg har tidligere omtalt, hvorledes børnene opdrages til at optage netop deres plads i produktionen. Men hvordan er arbejde egentlig indrettet? Industrierarbejde er opdelt i beslutning, planlægning, udførelse og vurdering. Hvordan er denne proces opdelt på skolen, lad os tage vores skole: bestyrelsen beslutter, skolens ledelse planlægger, børnene udfører og karakterbogen vurderer. Denne arbejdsdeling er meget passende til industrisamfundet, men dette er under afvikling. Det hele arbejde består af alle processerne, alle processerne må læres af eleven, hvis denne skal være et frit menneske, men!. Vi umyndiggør eleverne og blokerer deres evne til at arbejde selvstændigt. Det, vi altså må kritiseres for, er, at vi ikke lærer børnene at arbejde, for i arbejdet indgår

alle fire elementer: beslutning, planlægning, udførelse og vurdering.

Efter alt at dømme går vi en fremtid i møde, hvor arbejdsmængden i løbet af de næste tyve år bliver reduceret til ca. en femtedel af den nuværende, vi får altså mere fritid. Samtidigt bliver større og større dele af arbejdet flyttet bort fra fabrikshallen og hen eller hjem til den enkelte person eller persongruppe, som med avancerede elektroniske redskaber arbejder fuldt og helt med en opgave – som den traditionelle landmand eller håndværker arbejdede fuldt og helt. Altså endnu en begrundelse for at vi alle lærer at udføre hele arbejdet, ikke mindst for at vi kan udnytte en større og større fritid.

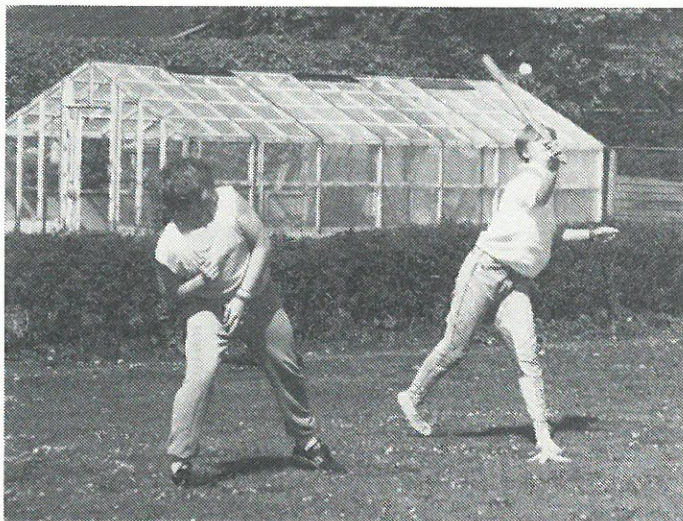
Hvordan skal efterskolen nå derhen? Jeg tror ikke, vi helt kan smide ideen om en fast mængde viden (pensum) væk, men den må suppleres med større perioder med hele arbejdsprocesser, hvor eleven lærer at gennem-

føre hele arbejdet, og hvor læreren må forlade sin opgave som docent (påfylder) og i stedet fungere som konsulent (rådgiver).

Vi må tilbage til lidenskaben, vi ved jo alle, at det er fra den, vi henter skaberværk. Vi ved også, at små børn har masser af lidenskab, hos de større er den oftest ødelagt af disciplin. Vi må genfinde lidenskaben hos vore store børn, lidenskaben til at skabe, til at arbejde, derfor de større arbejdsperioder. Og som al anden lidenskab kræver også den faglige lidenskab fravær af tidsmæssige rammer og ydre motiver, altså ingen ringeklokke og ingen karakterer. Vi må lære at udnytte det unge menneskes personlige rytme og lidenskab for tilegnelse og anvendelse af viden og for skabelse af ny viden.

Vi må kort sagt ryste den sorte skole af os og skabe fremtidens efterskole og fremtidens mennesker. Det forventes af os!

Tom Søndergaard.

Frit slag.

Møde med Frankrig

Vi er 30 mennesker samlet i foredrags-salen. På væggen bag foredragsholderen hænger billeder af Grundtvig, Kold og Christoffer Bruun, og fra klaveret lyder de skønneste toner til »Et jævnt og muntert virksomt liv på jord«, sunget for på klingende norsk og akkompagneret af finske, svenske og danske stemmer. Sangen forbliver i lokalet, og blander sig ikke med den summende lyd fra græshopper og andre insekter, der, godt hjulpet på vej af bjergenes ekko, er den sædvanlige baggrundstone, når vi befinder os udenfor. Vinduerne er skoddet til for at holde varmen ude, og de tykke kampestensmure giver læ, når barometeret i middagsstunden når op på 30-35°.

Vi er på højskole i Frankrig. – Hvem er vi og hvad er det for en højskole, vi befinder os på?

Vi kommer fra de nordiske lande, og er med bil, fly, tog og bus draget til Erica Simon's højskole »Le Crau du Sapt«. For den tilrejsende, der ikke har været der før, vil en beskrivelse af vejen dertil se nogenlunde således ud: Fra Lyon køres ca. 100 km mod syd i retning Marseille, derefter drejes af mod vest i retning Annonay og fra Annonay køres ca. 8 km nordvest, hvor man efter ca. 90 meget skarpe sving og en stigning til 700 m når til den lille landsby Vanosc, der med sine 800 indbyggere kan tilbyde logi til 30 nordboere på et af byens to 200 år gamle hoteller. Skal man videre ud til højskolen, er det klogt at forsyne sig med en detaljeret beskrivelse af ruten. De næste tre kilometer skal nemlig tilbagelægges først på et stykke asfalteret vej og derefter grusvej. Skiltning findes

ikke, og der er mange muligheder for at tage den forkerte bjergvej.

Le Crau du Sapt er en 200 år gammel gård, som Erica Simon for 15 år siden med egne midler forvandlede til en velfungerende højskole og privatbolig. Alt fungerer perfekt: stalden er lavet om til spisesal, loen til foredrags-sal og stuehuset til privatbolig, der bl.a. indeholder et 10.000 bind stort bibliotek, med en samling af litteratur om de nordiske lande, som nok ikke findes samlet på et sted i samme omfang. Alt er udført meget smagfuldt, og bærer præg af en kærlighed til den nordiske arkitekts enkle linjer, samtidig med at den franske kampestensarkitektur er bevaret.

Erica Simon er pensioneret, men har bestemt ikke brugt sin pensionisttilværelse til at flette peddigrør. Le Crau du Sapt er udsprunget af et mangeårigt kendskab til Grundtvig og de nordiske folkehøjskoler. I 1960 skrev hun en doktordisputats om den nordiske folkehøjskoles tilblivelse og idehistorie, og hun har i mange år været leder af Det skandinaviske Institut ved universitetet i Lyon. Med dette som baggrund har hun i de sidste 15 år arbejdet for at omsætte folkehøjskolens ideer til virkelighed i nær kontakt med det nærliggende landsbymiljø.

Begrebet »folkeoplysning« findes ikke i Frankrig og økonomisk støtte til en skole, der ikke er kompetencegivende, er derfor en utænkkelighed. På trods af dette har Erica Simon skabt en højskole i Frankrig, hvor hun hver sommer indbyder gæster fra Norden til et 14 dages kursus, hvis formål er, at mennesker med interesse for folkeoplysning mødes i Frankrig for at lære om hinandens lande og om Frankrig.

Formen er foredrag af mennesker med dyb indsigt i franske og europæiske samfundsforhold og historie, af-

brudt af samtaler mellem foredragsholder og deltagere. Alt bliver tolket. Derudover er der messe to søndage i kirken i Vanosc, der er udflugter til de nærliggende og større byer, og der er besøg hos bønderne i området. En aften er viet til festaften, hvor beboere fra Vanosc fester sammen med de nordiske kursusedtagere.

Hvad der er væsentligt for Erica Simon, og hvad vi får ud af kurset er et personligt og dermed dybere kendskab til de nordiske lande og et kendskab til Frankrig, som vi ikke ville have fået ved en almindelig turistrejse. Samtidig får vi en fornemmelse af, at på trods af de store kulturforskelle, der er mellem Frankrig og Danmark, har vi mange fælles ting at slås for, specielt fordi vi er bundet sammen i det Europæiske Fællesskab. Erica Simon's hjerte banker for de små bønder i Frankrig. De franske bjergbønder er ofte så fattige, at det er svært at forestille sig, og EF's landbrugspolitik taler

ikke deres sag. Fattigdommen bidrager til at ødelægge landsbymiljøerne, fordi bønderne er nødt til at søge arbejde i byerne. Landsbykulturen og fællesskabet opløses og væsentlige menneskelige relationer ødelægges. Når vi ser os omkring i det lille Danmark, må vi nok erkende, at vi er på vej i den samme udvikling, hvis vi ikke selv gør noget for at vende den.

Det var et godt møde med Frankrig, som jeg håber, mange andre vil få mulighed for at opleve.

For at udbrede kendskabet til Le Crau du Sapt blev der i 1980 dannet en nordisk støtteforening »Le Crau du Saps venner«. Foreningen spillede en væsentlig rolle i dannelsen af den fond, der blev oprettet i 1986, da Erica Simon forærede sin ejendom til de nordiske højskoleforeninger. Med i fondens arbejde for at videreføre Le Crau du Sapt er også »Foreningen af Frie Ungdoms- og Efterskoler i Danmark«.

Birthe Kjær Nielsen.

På udflugt.

Afsløring af minde over Marie og Hans Jakobsen

*Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme,
den lyse på himlen mer og mer
os alle til lyst og fromme,
det kendes på os som lysets børn,
at natten hun er nu omme.*

Efter at have sunget denne morgensang, som forstandere Marie og Hans Jakobsen holdt meget af, så kommer vi, som tidligere elever på Stidsholt Ungdomsskole, til at tænke på morgenstemningen, når Marie og Hans Jakobsen fulgtes ad over fliserne mod skolen til morgenringning, morgensang og foredrag.

Har der været nogen, som har været fælles om en opgave, så gælder det i alle tilfælde Marie og Hans Jakobsen – hvor supplerede de dog hinanden godt.

Da Marie Risegaard og Hans Jakobsen i 1931 grundlagde Stidsholt Ungdomsskole blev de betragtet som dumdristige unge mennesker med et stort vovemod, som her satte alt ind, liv og penge o.s.v. på at få en kæmpeopgave ført ud i livet, på den øde barske mark. Vilkaerne for at oprette en skole i 1931 og nu i 1987 kan ikke sammenlignes. Vilkaerne herfor er meget bedre i dag.

Marie og Hans Jakobsen havde en stærk indre trang til at skabe deres egen ungdomsskole, for at kunne give unge en god påvirkning i starten til livet. De ønskede en af de frieste skoler i verden med et Grundtvig - Koldsk livssyn, der kunne give eleverne selvtilid, frimodighed og ansvarsbevidsthed med forståelse for næstekærlighed.

Marie og Hans Jakobsen havde mange gode kilder at øse af overfor eleverne ved foredrag eller fortælling og sang, fra historien, såvel danmarkshistorien, verdenshistorien, kirkehistorien, mytologien, litteratur, kunst o.s.v.

For de mange tusinde unge, har et ophold på Stidsholt Ungdomsskole kommet til at betyde meget for større åbenhed og forståelse overfor livsværdier.

Et fornøjeligt og godt kammeratskab satte forstander Jakobsens meget højt og ønskede selv at være med i det sammen med elever og lærere.

En begivenhedsrig dag for Jakobsens bør nævnes.

Den 24. marts 1934 blev Hans Jakobsen i Støvring Frimenighedskirke ordineret som præst.

Det var i den forbindelse, at jeg som dreng hørte omtalt det unge smukke par fra Stidsholt, da mine forældre havde været med.

Marie og Hans Jakobsen havde en stor tro på, at en indsats for en god gerning altid kunne lønne sig.

Med dette som mål blev Stidsholt Ungdomsskole til lykke for mange tusinde unge og dermed for dem selv.

I 55 år har Stidsholt Ungdomsskole som noget ualmindeligt været ledet af samme familie og kun 2 forstanderpar. Grethe og Jeppe Buhrkall har virket sammen på Stidsholt i 28 år og heraf 16 år som skolens lederpar.

De gjorde en energisk indsats for, at skolen til enhver tid har kunnet være en fuldt udbygget skole til tidens udvikling og krav.

Vi som i dag står med ansvaret for Stidsholt Ungdomsskole vil med stor respekt arbejde for, at den bliver ført videre på idegrundlaget, som Marie og Hans Jakobsen skabte den, så den stadig kan være en udbytterig skole for unge i fremtiden.

Med stor taknemmelig for de 2 mennesker, som ved tro og udholdenhed grundlagde Stidsholt Ungdomsskole, er det mig en stor glæde at skulle afsløre et varigt minde for forstanderparret Marie og Hans Jakobsen på den skoles grund, de kom til at holde så meget af, og hvor de glædede sig meget over at møde tidligere elever.

På stenen står verslinierne:

*»Strør vi frøkorn, hvor fremad vi går,
vil det blomstre en dag i vort spor«.*

Det var Marie og Hans Jakobsen velfortjent, at de kom til at opleve, at frøkerne, de havde sået, kom til at blomstre.

Æret være Marie og Hans Jakobsens minde.

Knud Pinstrup
skolens formand

Hans Jakobsen og Marie Risegaard Jakobsen var personligheder af et ganske særligt karat.

De kom fra landet, fra et husmandshjem på Langeland og fra Risegaard ved Fårøvejle. De ville være lærere, ikke blot som levebrød, men de var besjælet af tanken om, at gøre en indsats for børn, for ungdom, ja for hele befolkningen.

De mødtes på Askov, den frie lærerhøjskole, præget af Grundtvig og Kr. Kold.

De drog til Stidsholt Friskole og påtog sig der en opgave, som de gik ind for i en menneskealder.

De startede Stidsholt Ungdomsskole. Vi må i dag undre os over at det kunne lade sig gøre. I 1931 var vi alle fattige, og de havde ikke selv nogen penge, men skolen kom op at stå, den blev udvidet, og skolen står i dag som et monument for dem begge.

Skolen var præget af det talte ord. Jakobsen holdt morgenforedrag tusindvis af gange og for tusindvis af elever, der lyttede og som elskede morgenforedragene. Jakobsen elskede dem også. Derfor gik han til det med ildhu og begejstring.

Men den virksomhed der blev udøvet rakte ud over skolen. Der var bud efter Hans Jakobsen over hele Nordjylland, i ungdomsforeninger, forsamlingshuse, aftenhøjskoler m.v. Det var historiske og litterære emner. Befolkningen elskede det, og Hans Jakobsen elskede det også. Der var ingen økonomi i det, men dårligt nok til benzinen til hans gamle høje Ford, der sommer og vinter tøffede trofast ud over hele Nordjylland.

Nævnes skal det også, at hans Jakobsen virkede som frimenighedspræst ved gudstjenester i Astrup og mange andre steder.

Hans Jakobsens virksomhed lå mere på landet end i byen. Det var ungdomsforeninger og forsamlingshuse ude omkring på landet. Han havde også lagt skolen ud på landet og var besjælet af tanken om, som han selv sagde, at det skulle »spire og gro ude i sognene«.

Marie Risegaard Jakobsen også kaldet Ris, stod ved hans side i hele hans virksomhed, men hun var ikke alene hustru og mor. Hun tog selv aktivt del i den virksomhed, der blev udøvet fra Stidsholt og hun virkede på skolen som lærer. Udover det var hun stærkt engageret i kvindernes internationale liga for fred og frihed.

Dertil kom hendes store engagement vedrørende ulandsarbejdet, som hun gik ind for med liv og sjæl.

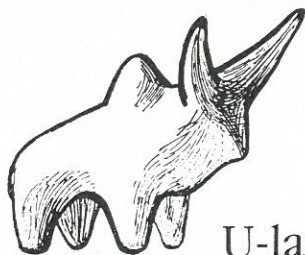
De var begge gudbenådede talere og deres engagement lyste ud af dem. Samtidig var de ikke så rutinerede, at de blev stortalende, men beskedne hjertelige og hjælpsomme.

Det er ikke muligt, og det er ej heller meningen, at jeg i en kort tale skal beskrive den virksomhed, der blev udøvet af Hans og Ris men vi ved alle, at det var en indsats, der gjorde indtryk, der blev husket og som satte sig spor, både i Stidsholt, men også langt ud i landets befolkning.

Denne sten er rejst til ære for Hans og Ris, men også som en opfordring, en tilskyndelse, ja en forpligtelse for os alle, til at leve op til det eksempel og den inspiration, som de gav os. På denne måde vil vi ære mindet om Hans Jakobsen og Marie Risegaard Jakobsen.

Erling Mehlsen

Efter skolens formand Knud Pinstrup og lrs. Erling Mehlsen talte elevforeningens formand, Knud Andersen, skolens forstander Bent Østergaard og Grethe Buhrkall.

U-landsfonden af 1962 fylder 25 år

I den anledning har fondens ledere gennem 25 år Ruth og H. K. Skott fået tildelt Nairobiprisen 1987.

Fondens formål er samarbejde med u-lande, oplysning om u-lande og støtte til projekter i u-lande.

I anledning af jubilæet har der i Nordjylland været afholdt 12 salgsudstillinger i løbet af efteråret, de fleste arrangeret af skoler, andre steder af fredsligaen. Sammen med disse salgsudstillinger har der været udstillinger af etnografiske museumsgenstande, fremvisning af indisk dukketeater og afrikanske danse, vist film og meget andet, forskelligt fra sted til sted. I Sæby valgte vi at bruge hele efterårsferien på sagen og holde udstillingerne i det nyindrettede aktivitetshus i Clasens gård. Men vi vidste ikke, at Algade på grund af nyt kloaksystem og nye fjernvarmeledninger ville være spærret og det smalle fortov vanskelig passabel på grund af store træer og brædder over udgravninger til husene.

Tirsdag d. 20. oktober kl. 14 åbnede pastor Alfred Kirketerp udstillingerne, senere viste Jeppe Buhrkall Mother Teresa filmen »Noget skønt for Gud«, og om aftenen var der opvisning af to kikuyudansere, begge gift og bosiddende i Vendsyssel.

Foruden salgsudstillingen af varer fra U-landsfonden havde vi udstilling af etnografiske museumsgenstande fra massai og kikuyu-stammerne i Kenya.

Det hjælpearbejde, vi støtter, ligger også i Kenya i nærheden af Mombasa. Det drejer sig om en polieklinik, som vi har personlig kontakt med, og som fungerer fint. 25% af salget går til dette projekt.

Jakob Buhrkall lavede en plancheudstilling om Fredsundervisning i skolerne og Anna og Sigurd Pedersen en udstilling af Annas flotte halmarbejder. Anna sad en af dagene og demonstrerede det gamle håndværk.

U-landsudstillingen i Sæby omfatter mange spændende ting fra Kenya. Gerda Osterland Rasmussen står med en tromme, Karen Søndergaard med et skjold og Grethe Buhrkall med en vandkrukke.

Da vi stadig gerne vil støtte Mother Teresa lavede vi en gavebod med ting og sager fremstillet af ligeså medlemmer. Den gav en indtægt på 2.000,00 kr. til hendes arbejde.

– Så kan jeg da lige fortælle, at det arbejde, vi for 14 år siden startede i Stidsholt med »Aktion tæpper og trøjer« kører videre, og at der siden er sendt 50.000 tæpper og 60.000 trøjer til Calcutta.

Det blev en meget travl uge, men vi havde gode hjælpere, og vi fik megen ros for de fine udstillinger.

Vi sluttede på FN dagen d. 24. oktober med et velbesøgt møde med landsformanden for International Liga for Fred og Frihed, Hanne Norup Carlsen som taler. »Emnet var FN og Menneskerettighederne«.

Bagefter viste hun nogle lysbilleder fra Guatemala, som hun har besøgt to gange, sidste gang i 1986, da hun sammen med fredsforskeren Jan Øberg og tidligere minister Lise Østergaard deltog i »Den Store Fredsrejse« til Centralamerika.

FN har tildelt »Den Store Fredsrejse« en pris som »Peace Messingeres« og DSF vil modtage et certifikat som sådan. Det er en anerkendelse af det fredsarbejde, som Fredsrejsen har iværksat.

Karen Søndergaard

Med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes de bedste hilsener til alle gamle elever og venner af skolen.

Karen Søndergaard

Små og store ting i hverdagen

Hvad hjertet er fuldt af, flyder pennen over med. Hver dag går vore tanker til Stidsholt, og mange gode minder dukker op. At vi måtte standse, fordi vi ikke var raske, var og er der jo ikke noget at gøre ved, men vi har det godt i den hverdag, der stadig synes ny for os.

Der er mange ting, man i årenes løb har sagt til sig selv: Det vil du gøre noget ved, når du bliver pensioneret, og nu står vi pludselig og er en slags pensionister, og da er det bare med at tage fat på nogle af de ting, man hele tiden gerne har villet gøre noget ved. Det er nok først og fremmest blevet til en del læsning, og da jeg også altid har elsket at lave noget med mine hænder, kaster jeg mig naturligvis over det. At være med i et sangkor er jo heller ikke anstrengende, det er bare dejligt!

Jeg fatter atter en gang den bog, som jeg synes godt om, fordi den ved sine eksempler viser, at der var og er mennesker, der tør gøre og sige noget. Toni Liversage: »Fra Gandhi til Greenham Common. Om civil ulydighed og ikke-vold«. Jeg trækker her nogle

Tegning:
Kirsten
Aakjær

ting frem fra bogen, og vil så iøvrigt anbefale jer at læse den.

Ikke-vold var Gandhis hovedtanke, og han fik gennemført mange ting på det sociale og nationale område. Han ville aldrig anerkende vold for at få noget gennemført, han ville sammen med sine modstandere finde en løsning, og kunne det ikke lade sig gøre, selv om han prøvede på alle måder, brugte han civil ulydighed. Det var ikke for at skade sine modstandere, men for at sige dem, at hvis man ikke for sin samvittighed kan adlyde loven, så skal man ikke gøre det. Han arbejdede for de oversete i samfundet, og han arbejdede uforfærdet.

Martin Luther King kæmpede for de farvedes borgerrettigheder. Han havde et godt humør, turde tale og handle åbenlyst for, hvad han syntes var retfærdigt.

Begge blev dræbt. Begge vidste, at det kunne ske, men det holdt dem ikke tilbage. Hellere dø end dræbe.

Wyhl i Vesttyskland er et godt vindstrikt, og da bønderne fik kendskab til, at der skulle anlægges et atomkraftværk der, protesterede de kraftigt, da de mente, at det kunne medføre miljøforurening, hvilket passer meget dårligt sammen med vindyrkning, men intet hjalp. Den 17. februar 1973 skulle arbejdet begynde, gravemaskinerne stod klar, men da sad der flere hundrede mennesker foran maskinerne, og en uge senere var der 30.000. Mange gange har det set ud til, at det ikke kunne hjælpe at protestere på denne måde, men endnu er der ikke bygget kraftværk på det sted.

I Alta i Nordnorge kæmpede samerne i 1980'erne for deres rettigheder mod naturødelæggelse. De blev ikke hørt. Samerne blev så bakket op af mange andre. Den dag arbejdet skulle begynde, sad der 7-800 demonstran-

ter. Mange var lænkede sammen, deriblandt var der 3 professorer. Det var et stort arbejde at fjerne alle disse mennesker, selv om de ikke gjorde modstand. Når myndighederne ikke på noget tidspunkt havde villet høre på samerne, så måtte de tilkendegive sig på denne måde.

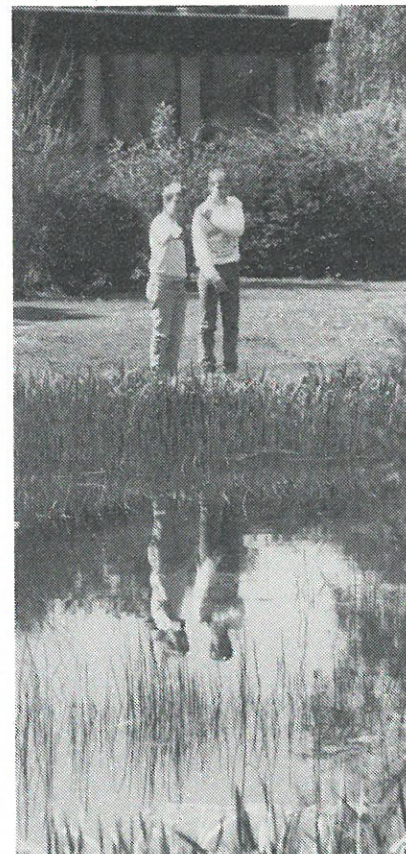
Mennesker har talt imod atomprøvesprængninger, som nok er det, der har skabt de største menneskelige tragedier.

Endnu en ikke-voldsdemonstration skal her nævnes, da den er meget speciel. Kvindernes demonstration mod udstationering af krydsermissiler i Greenham Common i England. 30.000 kvinder stod på et tidspunkt rundt om basen, og i mange år har der boet kvinder i telte udenfor hegnet sommer som vinter.

Mange ting skulle nævnes, men det er der ikke plads til her. Eks. Greenpeace har taget sin tørn imod miljøforurening.

Danske fiskere har taget deres tørn.

Fjernsynet har vist »Klokkerne fra Tjernobyl«, som er en dokumentarfilm, der blev optaget i ugerne efter ulykken på atomkraftværket. Oprydningsarbejdet virker uoverskueligt. De renser omkring anlægget, men også udenom er alting dødt. Marker ligger øde hen. Landsbyerne er livløse og forladte. Menneskene, der har boet der, er evakuerede, men længes hjem. Disse mennesker, der ikke havde noget med kraftværket at gøre, fortæller om den ulykke, der er pådraget dem. Videnskabsmænd og teknikere, der arbejdede på Tjernobyl, taler indtrængende til verdens befolkning, idet de fortæller om ulykken og opfordrer os til at se sandheden i øjnene. Tjernobylulykken kan gentage sig overalt i verden, hvor der er atomkraftværker.

Det må ikke ske igen! Vi skal alle tage afstand fra det!

Der er lavet undersøgelser blandt børn og unge på, hvad de frygter mest. Langt de fleste har svaret: Krig.

Det er deres og vores fremtid det gælder, men frygten må ikke lamme os. Vi må kæmpe for en fremtid for vore børn og børnebørn.

Vi må tro på, at der er en vej frem, og det er godt, at der er nogle, der tror, at det kan nytte!

Rigtig glædelig jul og godt nytår.

Grethe Buhrkall

Sydslesviger - men dansk..

Beslutningen om at sige ja til lærerstillingen ved Stidsholt Ungdomsskole indebar for min søn Jesper og mig, at sige et foreløbigt farvel til et liv i det danske mindretal i Sydslesvig og flytte til Danmark.

Vi glædede os blandt andet til at holde lidt »ferie fra Sydslesvig«, d.v.s. ikke mere at skulle forklare, hvorfor vi levede en så dansk dagligdag som muligt, hvorfor vi havde valgt det danske og ikke bare var tyske. Jeg har på grund af dette valg, overfor tyske naboer og venner og ikke mindst overfor Jesper, når han blev sur over kortere ferie og længere undervisningstid i den danske skole, været tvunget til gang på gang at beskæftige mig med disse spørgsmål og at tage stilling til valget, at være dansk.

Men »ferie fra Sydslesvig« blev flytningen dog ikke helt. Pludselig stod vi i den situation at skulle forklare, hvorfor vi ikke var tyskere. Vi var jo begge født og opvokset syd for grænsen, havde et tysk pas og beherskede det ty-

ske sprog. Godt nok talte vi også et godt dansk, syntes at kunne begå os i de danske omgivelser, men vi kom jo da fra Tyskland. Igen skulle jeg forklare, hvad det vil sige at være sydslesviger og fik igen slået fast, at kendskabet til det danske mindretal er lige så lille i Danmark som i Tyskland.

Denne situation kommer nok enhver fra det danske mindretal ud for, nemlig i Tyskland at blive identificeret som dansker og i Danmark at blive identificeret som tysker. Men netop denne situation har ligget til grund for den diskussion, den yngre og ældre generation har haft om begrebet sydslesviger fremfor dansker. Oplevelsen af ikke at blive anset som dansker i Danmark og heller ikke være tysker har fået den unge generation til at sige: Vi er sydslesvigere. Dette indebærer at leve i et tysk samfund efter tysk lov, men med sit eget sprog, sin egen kultur og sit eget livsmønster, det danske.

Ellen Brodersen

Det er i grunden ikke så galt

Når man pludselig bliver kastet ud i at skulle være vikar på en efterskole, gør man sig straks nogen overvejelser.

Hvem har ikke hørt om identitetsløse teenagere, der anvender alle mulige tarvelige kneb for at få en vikar ned med nakken?

Og hvem har ikke hørt om arrogante lærere, der bedrevidende nedlader sig til et lille skævt smil, når vikaren nedbrudt må tilstå, at dette her næsten er mere end hun kan klare?

Når man så efter en samtale med forstanderen erfarer, at halvdelen af

lærerne sagde op sidste år, tænker man: »Er det virkelig så slemt?«

Det var med blandede følelser jeg troppede op for at prøve kræfter med Stidsholt Ungdomsskoles beboere.

HELDIGVIS blev alle bange anelser gjort grundigt til skamme, for jeg fik en uforglemmelig start. Håndtryk og »velkommen her« gentog sig det meste af den første dag, og da jeg i de følgende dage blev accepteret af »mine« elever, vidste jeg, at det i grunden ikke er så galt »bare« at være vikar, i hvert fald ikke på Stidsholt Ungdomsskole!

Tilbage er kun at sige:

»Tak for jeres måde at være på«.

Kærlig hilsen
Lisbeth Helleskov

Knirk - Natur og Overtro

Nej, det har ikke noget at gøre med støvler, der knirker eller gummistøvler, der slubrer – det drejer sig om skridtlyde. Som dreng oplevede jeg det, når jeg skulle til mine bedsteforældres ejendom. Da gik vejen tæt forbi en mergelgrav og den skulle passeres. Mærkeligt nok sidder de skridtlyde, der kom – når mergelgraven blev nået – i mig endnu – de blev anderledes – fik en hul klang. Jeg var noget ængstelig ved den passage – især ensom – sammen med ældre var der ingenting.

»Den er bundløs« blev der sagt, alene udtrykket, ikke »løs bund« gjorde et dybt indtryk. At den havde taget en mand, gjorde ikke skrækken mindre, og jeg erindrer ikke, at nogen skøjtede på graven, uanset hvor sikker isen var.

Jeg regner med, at andre kender til det samme andre steder fra. Knirke-lyde når foden rammer jorden, en lyd, der visse steder giver ekko af så ubestemmelig art, at det registreres som »noget«, og prøver man at liste sig fra det, bliver registreringen dobbelt.

På samme vis er det med Voergaard Slot. De fleste af jer kender stedet. Vi går gennem salene. Den med forgyldt vildsvineskind, møbler fra Ludvig d. 16., Napoleons spisebord og kostbarheder i rigt mål. Sluttelig kommer vi til riddersalen med Oberman Clausens malteserdragt og fund fra Voergaard, det kongelige soveværelse og som kuriosum et gammelt forhulet vildsvineskind under glas. »Og forsvinder skindet fra Voergaard brænder slottet«. Jeg hopper på den hver gang, og selv om jeg kunne fjerne skindet – nej, det blev liggende.

Fra Stidsholtegnen er der et gammelt sagn om »en hovedløs ridder«. En fredag aften, da halvdelen af eleverne var taget på weekend, efter kaffen, spurgte de om ham »ridderen«. Adskillige fnisede et sådant overtroisk fænomen – men alligevel – fortæl bare – og her er historien, som var blevet mig fortalt af en ældre her fra egnen.

I har sikkert lagt mærke til, at mange stednavne her ender på »holt«. Efter ordbogen betyder det skov på stenet grund. Skoven har dækket et betydeligt areal, men da udviklingen i det 16.-17. århundrede krævede mursten og glas til hus og indbo, lagde man ofte disse varmekrævende opgaver, hvor træ var.

Glasværket lå på et højdepunkt i Stidsholt, og fra det gik en vej ned mod skoven, over engmosen. På et smalt sted var der bygget en dæmning, som førte vejen over til skoven, hvor en hulvej førte videre op til Hyttehugget. Skovfolkets område.

Fra den store stolpehytte på Hyttehugget lød rå latter. De fleste havde ikke tilhørsforhold noget sted, og nu sad de i dette udsted – arbejdsdyr, der baksede med træ fra tidlig morgen. Glasværket slugte, hvad de fik knoklet ned og svedet til kul. Skovfolk og natmandsfolk havde søgt stedet natten over mod en hvinende blæst, selv kulsvierene, der ellers nok vidste at holde varmen, på deres svirehøje, var søgt ind. Hos disse mennesker bragte had, slagsmål og kærlighed ikke lykke. Hvinende kulde. Mange mennesker fik de lavest rangerede så langt væk fra ilden, at det blev koldt, og tre mænd forlod stedet og besluttede at søge glasværkets varmeovn for natten. Bare de kunne snige sig ubemærket ind, for blev de opdaget, ville de omgående

blive smidt på port – glasværkets mænd kendte deres værd.

De nåede ikke glasværket. Da de fra hulvejen skulle over dæmningen, strakte den første, Kres, hed han, højre arm for øjnene og udstødte et frygteligt brøl. De to bagved vendte om og for tilbage til Hyttehugget. De tumlede ind og råbte – i skæret fra ildstedet – skreg deres angst ud af øjnene – deres berettelse om, at de i et lysglimt havde set en hovedløs ridder.

Intet som slig mystik kunne sætte disse ofte rå mænd i afmagt. Da fogen kom næste morgen, sad de og trykkede sig. Med vrede søgte han at genne dem ud. Da var der en, der fortalte nattens hændelse og Kres, som ikke var kommet. Vreden rasede i fogen. Disse »slamfisere« og han gik.

Det blev begyndelsen til hastig ende. De ryddede – skoven lå hen – værket standsede og folk flygtede. Nogle så de nøgne arealer, hvor skoven tidligere havde rejst sig, som noget brugbart. Således tog de fat på opdyrkningen. Små hytter skød op. Hos de driftigste kom ko og får – et nyt hold tog fat. Generation efter generation forvandlede egnen. Der blev bygget til, revet ned og bygget om. Jeg tror, det ligger i bondens natur, at der bygges på den foregående generation. På de fleste gårde står der noget, der er meget gammelt, som ville det være helligbrøde at smadre det.

Således lagde gårdene sig i landskabet. Godt naboskab – ejere, børn og tyende imellem opretholdtes ved besøg. De gamle veje var bekvemme, og hændelsen med den hovedløse ridder var forlængst gemt bort.

Således kom et ægtepar gående fra et nabovisit i Hytten en sommeraften, ad den samme vej. Da de kom ud fra hulvejen, holdt konen i manden og pegede. »Vi slår kors for os«, sagde han.

De gik mod hjemmet, så ud over engen, hvor lytemænd dansede. De som naboerne holdt af deres jord – skoven – engstrækningen og da heden østen til havde fået sine slidere, lå snart det hele som en stor frugtbar slette.

Mine tilhørere nægtede at tro på den med den hovedløse ridder, selv om det havde kildret noget i dem. Næste aften kom fire modige ungersvende og ville til skoven, de ville se. Vi fik vejen tydeligt indtegnet og frimodigt begav de sig afsted. Søndag ved morgenkaffen skulle de aflægge beretning. Den mest ordføre af dem erkendte »Vi kunne ikke finde stedet«. Det var tydeligt, at det nu tætte gran-skovsmørke havde malket modet af dem.

Først i 70'erne var der vejforretning. Den gamle Ørtoftvej, gik endnu fra Hybholtvej forbi Nr. og Meller Stidsholt mod Sdr. Stidsholt, hvor den så drejede ned igennem Hytten skov. Vi fra ungdomsskolen brugte jævnlig

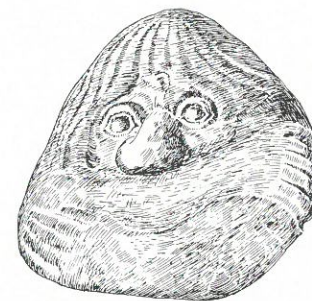
vejen, når vi skulle i skoven. Det blev en hurtig forretning – adgang til engstykket var ingen problem. En ældre mand fra Hyttensiden var ked af at en gammel vej, der gennem generationer havde forbundet gårdenes indvånere, forsvandt, men som en af den gamle generation fandt han nok en sti. »Hejsen ka a jo blyv væk. Hå hå«.

Her kunne beretningen stoppe. Vejens lukning skulle hurtigt dølge hændelserne.

Men en aften ved halvtolv tiden blev jeg kaldt over på skolen. Pigerne ville ikke gå i seng. De sad i deres samlingsstue og trykkede sig sammen. »O nej, hvorfor sidder I her?« – Stidsholt Kres – slæbende skridt og orgellyd fra loftet.

Jeg lovede at sætte mig på loftet, så de trygt kunne gå i seng. Aftalen blev holdt, men som jeg sad der og småblundede hørte jeg ligesom i det fjerne »hå, hå, mæ ka do ent fo fat i«.

Jeppé Buhrkall

Korte hilsener

En lille hilsen fra Hjørring

En hilsen til gamle elever på Stidsholt Ungdomsskole. Husker I mig fra skoleåret 86-87? for hver dag der gik, voksede min mave, så jeg til sidst dårligt kunne bevæge mig op på øverste pigegang. Jeg følte, at I alle tog meget hensyn til min tilstand. – at I glædede jer sammen med Jakob og mig og var mindst lige så nysgerige efter at se, hvad der kom ud af den store mave.

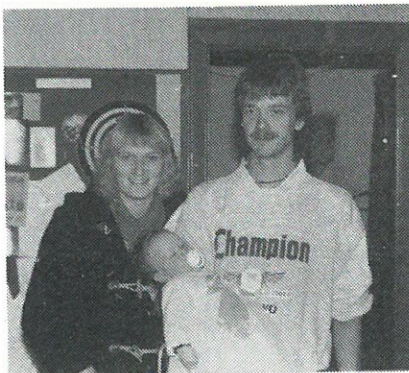
Der kom en dreng!! Den 20. juni fødte jeg, selvfølgelig under mange anstrengelser puha, en dejlig dreng med stort rødt hår, 55 cm lang, store fødder og et veltilpas ansigt. Nogle siger, han ligner Jakob. Jeg tror, han har nydt godt af elevstemmer, mens han lå i maven.

Han er nemlig lidt af en selskabsløve. Og så hedder han Jeppe. Og med ham er roen forbi her i Danmarksgade. Han kan sagtens aktivere 4 mennesker – på én gang. Og hvem skulle tro, at voksne, forholdsvis fornuftige menneskers bedste beskæftigelse er at ligge på alle fire foran en lille dreng og udstøde underlige lyde såsom: gy gy gyr grahh...

Men det er jo også en alvorlig sag og et stort ansvar pludselig at blive forældre. Jeg håber I, ligesom jeg, vil nyde og tænke over et afsnit fra én af mine yndlingsbøger: »Profeten« af Kahlil Gibran. Et afsnit med et budskab som, selvfølgelig for mig, optager mig meget:

»Og en kvinde, som trykkede sit barn ind til sig, sagde: Tal til os om børn. Og han sagde: Jeres børn er ikke jeres børn. De er sønner og døtre af livets længsel mod sig selv. De kommer ved jer, men ikke af jer, og selv om de er hos jer, tilhører de jer ikke.

Jeres kærlighed kan I give dem, men ikke jeres tanker; Thi de har deres egne tanker.

Deres legemer kan I yde husly, men ikke deres sjæle:

Thi deres sjæle dvæler i huset af i morgen, som I ikke kan besøge, end ikke i jeres drømme.

I kan stræbe efter at blive som de; men søg ikke at danne dem i jert eget billede.

Thi livet bevæger sig ikke baglæns og dvæler ikke ved det forgangne.

I er buerne, hvorfra jeres børn udsendes som levende pile.

På uendelighedens bane har bueskytten målet for øje, og han spænder jer med al sin styrke, at hans pile må bevæge sig hastigt og langt.

Glæd jer, når bueskytten spænder jer i sin hånd;

Thi ligesom han elsker den flugtende pil, således elsker han også buen, der bliver tilbage«.

De varmeste hilsener fra
Lene

Kære gamle elever fra 83-86!

Som tradition på SU mødes gamle elever igen hvert år til elevmødet. Hvis nogen skulle have glemt det, så vil jeg gerne opfordre jer ALLE til at møde op.

Med venlig hilsen
Steen Odsgaard

Hej alle fra året 84-85

Jeg er blevet kontaktet af Grethe Buhrkall om at sende jer alle en hilsen.

Jeg er blevet forlovet og er flyttet i nyt parcelhus. Jeg arbejder på noget, der hedder Auto Nord, hvor vi sælger og reparerer BMVer. Det hører ind under Stiholt i Sæby.

Jeg håber, at I alle har det vel, og vi mødes til gammel elevdag!

Venlig hilsen
Helle Jørgensen

40 års jubilæum – maj 1987

En dag i april ringede Grethe Buhrkall til mig, (altid hyggeligt at få en pigesnak) og tænkte vi var 40 års jubilærer i år.

Vi aftalte et lille møde, fik fat i Anne Sofie Olsen, og gik så i gang med at efterforske, hvor pigerne fra 1947 var havnet. Det var et detektivarbejde – Jydsk telefon glødede – brevene fløj afsted.

Spændt mødte jeg op til elevmødet på Stidsholt.

Et fint arrangement, man blev vist hen til bordet med 40 års jubilærer, og tænk – vi var 20 (gamle) piger. Jeg måbete lidt. – »Nej, er det ikke?« o.s.v. Nogen kendte man straks – andre måtte studeres nøje, et meget dejligt gensyn – en god oplevelse – håber vi endnu en gang kan mødes.

Dejligt – måske også vemodigt, at være med ved afsløringen af mindestenen for Marie og Hans Jakobsen – to gode venner. En helt uforglemmelig dag.

Jeg ønsker alle gamle elever en rigtig glædelig jul.

Margit Dam Kristensen
Aalborgvej 403
Dybvad

Kære sommerpiger 1938

Synes I ikke vi skal mødes på Stidsholt Ungdomsskole til maj, når vi har 40 års jubilæum? I, der læser dette, beder jeg kontakte dem, I ved, hvor er, så vi kan blive mange.

Med venlig hilsen
Ingrid Godsk Sørensen
Kvisselvej 21, Nielstrup
9981 Jerup

I 45 året for min tid som Stidsholtelev vil jeg gerne sende en hilsen til nuværende og tidligere elever og lærere såvel som forstanderpar, og en kærlig hilsen til min medbeboere på vær. 8 vinteren 1942-43 (da der var krig i Europa).

Jeg er på 18. år ansat på legetøjsfabrikken i Billund, måske bedre kendt under navnet LEGO, i en afdeling, der skal sikre, produktionen altid kan køre. Min kone blev også LEGO ansat i 1971. Hun har et job i forbindelse med Legos kollegier. Vor søn blev student i sommer, er nu på ingeniørakademiet i København.

Til sidst en opfordring til at kigge ind på vor adresse, nabo til Billund Svømmehal, når I skal i LEGOLAND med børn eller børnebørn eller bare jer selv.

Med venlig hilsen
Leo Christensen

1942 adr.:

Kyndeløse, Kr. Hyllinge, Sjælland

1987 adr.:

Aastvej 6 A, 7190 Billund

tf. 05 33 16 62 (arb. 05 33 11 88,
lokal 4750)

Hallo årgang 1957-58

Kunne det ikke være sjovt, om vi kunne mødes til elevmødet næste år? Jeg flyttede til Randers i 1966, og bor her stadig. Jeg blev gift i 1967 og har 4 drenge i alderen 14-20 år. Siden 1973 har jeg arbejdet ved Randers kommune.

Mit telefonnr. er 06 41 39 72 eller skriv!

Svend Villy Nielsen
Frederiksgade 7
8900 Randers

(Tidligere Ørum Vestermark, Hjallerup)

Til kammeraterne fra vinteren 1932-33

Nu er det 55 år siden vi var elev i Stidsholt, vi var ikke mange 13 ialt, vi er nok det hold der har haft den største oplevelse af alle elevhold, vi var med til ordinationen i Støvring Frimenighedskirke, da vores kære forstander Hans Jakobsen blev ordi-

neret til præst en stor oplevelse som vi aldrig glemmer og som ingen andre elevhold har oplevet. Skal vi ikke prøve og sætte hinanden stævne på elevmødedagen til sommer, når vi kan fejre 55 års jubilæum.

Med venlig hilsen
og glædelig jul
Villy Andersen

Chr. Pedersensvej 26, 9300 Sæby

Hej venner!

Jeg hedder Pia Jensen og gik på Stidsholt Ungdomsskole i årene 1984-1987.

Efter jeg forlod skolen i juni, tager jeg nu et år i huset. Jeg har fået plads hos en rar familie i Nibe, som har to børn på 1 år og 3 år.

Mit arbejde består i at passe børnene om formiddagen, mens moderen er på arbejde. Om eftermiddagen har jeg det dårlige arbejde, som er i ethvert hjem, det består i at gøre rent, købe ind, vaske tøj og lave mad.

Næste år har jeg tænkt mig at tage på EFG levnedsmiddel i Aalborg.

Kærlig hilsen
Pia Jensen

En hilsen til alle og tak for 3 gode år!

35 år!!!

Nej hvor tiden dog går – er det virkelig 35 år siden jeg var elev på Stidsholt ungdomsskole (vinteren 52-53).

Når man sådan kommer til at tænke tilbage, kan man huske det hele, som var det i går, den første dag hvor hr. og fru Jakobsen tog imod os og vore forældre, og lærerstaben viste os rundt på skolen, vi fik til delt værelse, velkomsttalen af forstander Jakobsen, afskeden med vores forældre, og vi blev ladet tilbage på skolen.

Jeg skulle egentlig kun skrive en kort hilsen, men minderne vælder frem, de gale drengestreger (f.eks. vandspanden på stolen op ad lærer Stausholms dør), hyggestunderne nede på lærer Jeppe Buhrkalls værelse, Jeppe's gymnastiktimer, forstander Jakobsens morgenfore-

drag og frk. Søndergårds omsorg for os når vi var syge, jeg kunne blive ved i det uendelige med at remse minder op.

Hvor er de henne alle kammeraterne fra dengang Per Bonnerup, Villy Stentoft, Jørgen Holsko, Starcke o.s.v.? Det kunne være sjovt, hvis vi kunne samles allesammen til elevmødet!

Da jeg har været ansat på Ørtoft smede- og maskinværksted siden 1958, er det lige før jeg har haft min daglige gang på Stidsholt ungdomsskole, og da jeg også sidder i elevforeningens bestyrelse, har jeg gennem årene haft en fantastisk god kontakt med skolen, dens personale og elever.

Jeg vil her sende en hilsen til nye og gamle elever, lærere og personale gennem årene, en særlig hilsen til kammeraterne fra vinteren 52-53.

Skulle vi ikke prøve at mødes til elevstævnet!

Venlig hilsen
Orla Jensen

Aalborgvej 229, Syvsten, 9300 Sæby

Kære kammerater fra 1962-63

Siden jeg var elev på Stidsholt Ungdomsskole, har jeg deltaget i næsten alle elevmøder. Nu glæder jeg mig til at se rigtig mange af jer ved vores 25 års jubilæum til sommer.

Glædelig jul allesammen!

Jack Schlippe-Steffensen
Sundørevägen 22
S-46300 Lilla Edet

Som tiden dog går. At det virkelig er 25 år siden vi var elever på Stidsholt Ungdomsskole.

Mon ikke I har det som jeg, at ofte vælger minderne frem om de mange fælles oplevelser, vi havde på skolen.

Jeg blev jo uddannet som børnepædagog, og efter nogle år bl.a. i København, har jeg den sidste halve snes år været ansat ved Dybvad børnehave og har således været nabo til Stidsholt Ungdomsskole, hvor mine forældre i mange år var lærere. Jeg bor på en landejendom midt i en vidun-

derlig skøn natur i Jyske Ås, sammen med min mand Johannes og børnene Trine og Lars. Jeg vil gerne – gennem årsskriftet –

sende en hilsen til jer alle og håbe, at mange af os kan mødes til elevmødet sommeren 1988. Edel Leth Nielsen (Pedersen)

Mindeord

Igen har en meningsløs bilulykke ramt en af vore gamle medarbejdere.

Denne gang var det Lillian Hansen. Sammen med sin mand, Aage Hansen, der var sløjdlærer og gartner, arbejdede de på Stidsholt 1959-70. Lillian Hansen var køkkenchef.

Med sikker hånd og et glad sind, styrede hun køkkenet og rengøring. Pigerne fik lært, hvad proberhed er.

Vi siger tak for venskab gennem mange år.

Æret være Lillian Hansens minde.

J.B.

Meddelelser 1988

Elevmødet

afholdes søndag den 15. maj kl. 14.00.

Reservér venligst dagen i god tid og kom til Stidsholt. Det er mest festligt, når vi er mange. Se avisernes annoncer i god tid. I er velkommen til at tage jeres forældre eller ægtefælle og børn med.

Jubilæumsholdene

Elever fra 1977-78 (10 år)
Elever fra vinteren 1962-63 og sommeren 1963 (25 år)
1957-58 og sommeren 1958 (30 år)
1952-53 og sommeren 1953 (35 år)
1947-48 og sommeren 1948 (40 år)
1942-43 og sommeren 1943 (45 år)
1937-38 og sommeren 1938 (50 år)
1932-33 og sommeren 1933 (55 år)

indbydes på elevmødedagen med eller uden ægtefælle til jubilæumssammenkomst med middag kl. 11. Send venligst et kort med indmeldelse en uge før til os. — Prøv at finde frem til gamle kammeraters adresse og gør dem opmærksom på festen.

Elevforeningens bestyrelse

Knud Villy Andersen, H. C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. Formand.
08 12 14 43.

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand. 08 17 02 31.

Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby. Kasserer. 08 46 17 27.

Orla Jensen, Ålborgvej 229, Syvsten, 9300 Sæby. 08 46 83 40.

Jørgen Holm Jensen, Sdr. Ringvej 2, 9300 Sæby. 08 46 79 06.

Jack Schlippe-Steffensen, Sundørevägen 22, S-46300 Lilla Edet. Telf. 009-46-520-51462.

Fatima Lise Jaouadi, Cresten Koldsvej 4, 9300 Sæby. Sekretær. 08 46 80 06.

Skolens bestyrelse

Gårdejer Knud Pinstrup, Nørreis, 9240 Nibe. Formand. 08 66 90 20.

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand. 08 17 02 31.

Ingrid Houbak, Gudemålgård, Bjergby, 9800 Hjørring. 08 97 10 36.

Lis Sohnmann, Gravsholtvej 10, Langholt, 9310 Vodskov. 08 25 71 49.

Gårdejer Jørgen Troldborg, Råbjergvej 220, 9982 Ålbæk. 08 48 80 64.

Niels Rafn Højen, Hunetorpvej 6, Hune, 9492 Blokhus. 08 24 98 16.

Knud Andersen, H. C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. 08 12 14 43.

(Elevforeningens formand).

Telefonnumre

Skolens telefon — 08 46 81 03 og 08 46 80 33

Elevtelefon — 08 46 80 72

Grete og Bent Østergaard — 08 46 91 98

Grethe og Jeppe Buhrkall, Solsbækvej 96, 9300 Sæby — 08 46 73 52

Adresseændringer

bedes sendt til kassereren, Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby.

Tlf. 08 46 17 27.

Glade drenge -

Elevfortegnelse

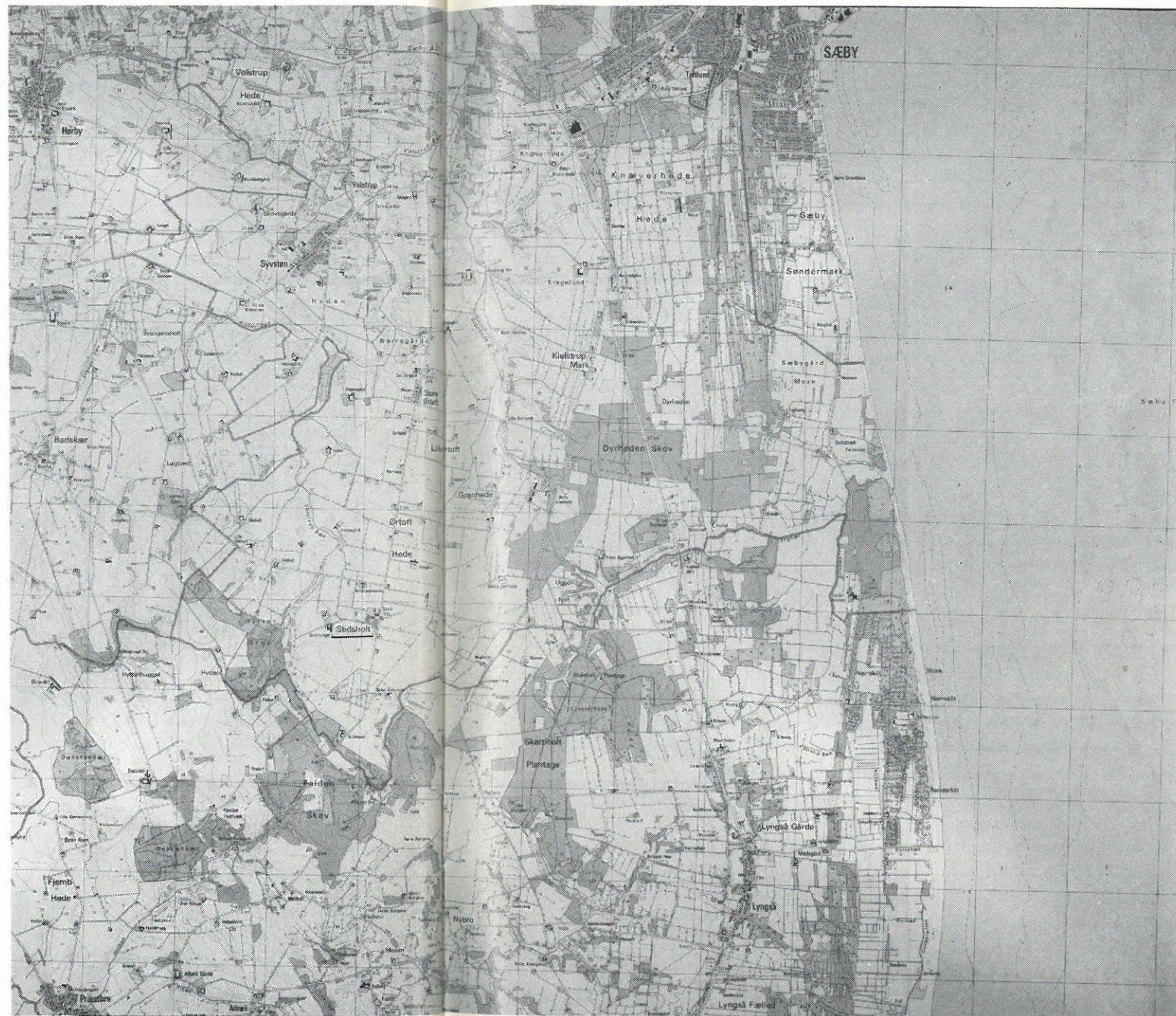
Kasper Andersen, Randkløver Allé 95, 2770 Kastrup
 Liselotte Andersen, Tørringvej 72, 7160 Tørring
 Mette L. Andersen, Udegårdsvej 21, 9970 Strandby
 Tarek Bayroumi, Nørre Alle 6, 7800 Skive
 Maria Broe, Skibhusvej 130, 5000 Odense
 Anne Marie Carlsen, Skrævtan 25, 9560 Hadsund
 Michael Dueholm, Bakkedraget 25, 7300 Jelling
 Susanne Dueholm, Bakkedraget 25, 7300 Jelling
 Michael Frank, Høje Tøpholm 6 3.tv., 3390 Hundested
 Annie B. Frousing, Tingstrupvej 20 A, 7700 Thisted
 Roswitha Henningsen, Jelstrupvej 109, 9480 Løkken
 Kenneth Holme, Tolstedparken 207 1.tv., 7400 Herning
 Rikke Holst, Kronosvej 89, 9210 Aalborg SØ
 Mette B. Jacobsen, Ved Engen 10, 2670 Greve Strand
 Karsten Jakobsen, Gyvelparken 39, 8464 Galten
 Truels Kragh-Jakobsen, Lillegade 26 A, 8950 Ørsted
 Kim Hjort Jensen, Sall Skovvej 20, 8450 Hammel
 Lone M. Jensen, Horsens Kirkevej 1, Langholt, 9310 Vodskov
 Pia M. Jensen, Runddyssen 220, 9230 Svenstrup
 Richardt G. Jensen, Østerbyvej 22, 9940 Byrum
 Lone M. Jeppesen, Gl. Enghavevej 1, Lendum, 9870 Sindal
 Dorthe Johnsen, Hostrupvænget 106, 9500 Hobro
 Jimmy Jørgensen, Færøvej 68, 9800 Hjørring
 Lars Jørgensen, Luneborgvej 110, Tylstrup, 9380 Vestbjerg
 Tove Kaa, Hadrupvej 2, Vedslet, 8732 Hovedgaard
 Marianne Karlsen, Fuglebakkevej 124 5.tv., 8210 Århus V
 Jesper K. Kislov, Grenhusene 71, 2650 Hvidovre
 Peter Kjemtrup-Møller, Rødkløvervej 3, 9430 Vadum
 Anne Mette Kjærgaard, Skelagervej 109, st.th., 9000 Aalborg
 Tanja Kristensen, Stationsmestervej 114, 9200 Aalborg SV
 Karina K. Krøyer, Langemosevej 13, Værlev, 4400 Kalundborg
 Henrik B. Kristensen, Damvejen 2, Øster Uttrup, 9220 Aalborg Ø
 Heidi Kvist, Sjællandsgade 2, 9560 Hadsund
 Karina Langhave, Tuenvej 178, Ø. Holmen, 9900 Frederikshavn
 Henrik M. Larsen, Thisted landevej 141, 9430 Vadum
 Jimmy Damgård-Larsen, Mysundevvej 94, 9900 Frederikshavn
 Sanne V. Larsen, Østerallé 30, 9300 Søby
 Jan Lemvig, Herningvej 18, 6870 Ølgod
 Penny Lund, Tritonvej 52, 9210 Aalborg SØ
 Winni Madsen, Lundkær 3, Øland, 9460 Brovst
 Jane Michnia, Store Tingbakke 79, 9310 Vodskov
 Niels Ditlev Møller, Tøtmosen 50, Egense, 9280 Storvorde
 Anton Nicolaysen, Finlandsvej 6 S, 9800 Hjørring
 Carsten L. Nielsen, Schraedersvej 27, 6270 Tønder
 Dina Nielsen, Himmerlandsgade 72, 9560 Hadsund
 Jan Dahl Nielsen, Stenstrupsgade 20, 9900 Frederikshavn
 Kenneth Nielsen, Rughaven 1 B, 9000 Aalborg

Michael R. Nielsen, Brøndumsvej 26 1. sal, 8600 Silkeborg
 Susanne Nissen, Højvang Nord 15, 6580 Vamdrup
 Gitte Olesen, Hellevangen 97, 1.th., 9210 Aalborg SØ
 Rikke Olesen, Langbrokrovej 22, 9310 Vodskov
 Jens Anton Overby, Bambushaven 1 st.tv., 8900 Randers
 Ingelise Pedersen, Sigurdsholmsvej 11, Manstrup, 9690 Fjerritslev
 Marianne Pedersen, Hjedsbækvej 309, 9541 Suldrup
 Malene Pedersen, Ringvejen 15, 9850 Hirtshals
 René Pedersen, Søholmvej 9 B, 9400 Nørresundby
 Roger P. Potvin, Ålbækvej 2, 9981 Bindslev
 Marcelo Ascencio Rain, Kærgården 9 1.th., 2620 Albertslund
 Eva Ravnsbeck, Drøvtan 7, 9310 Vodskov
 Jens Frederiks Rævsbjerg, Doravej 5 st.tv., 9000 Aalborg
 Søren P. Simonsen, Vodskov Byvej 48, 9310 Vodskov
 Jette Skov, Rindsvej 27, 8900 Randers
 Vibeke Søndergaard, Fjellerad Bygade 53, 9260 Gistrup
 Anja Sørensen, Beatesmindevej 48, 9210 Aalborg SØ
 Jimmy H. Sørensen, Frydensallé 51 st.th., 8210 Århus V
 Lars P. Sørensen, Bratbjerg 10, 9460 Brovst
 Søren D. Sørensen, Vikingevej 5 1.tv., 9400 Nørresundby
 Jane Thodberg, Dronningsgade 10 st.th., 9400 Nørresundby
 Allan Thomassen, Nørremarksvej 4 1.th., 6000 Kolding
 Annette Thrane, Ferskenvej 16 B, 9000 Aalborg
 Jakob Toftdahl, Cypresvej 7, 9230 Svenstrup
 John Villadsen, Digmannsvej 15, 9400 Nørresundby
 Christian L. Østergaard, Jernaldervej 150, 8210 Århus V

- og piger.

STIDSHOLT
og OMEGN

REGNSKAB

for året 1. maj 1986 - 30. april 1987

INDTÆGT

Kassebeholdning	1.162,18
Årsskrifter skolen	11.000,00
Årsskrifter pr. giro	10.700,00
Årsskrifter kontant	200,00
Indgået ved elevmøde	460,00
Renter	126,34
	Kr. <u>23.648,52</u>

UDGIFT

650 Årsskrifter	16.909,20
Frimærker	3.870,00
Kontorartikler	240,17
Blomster og krans	767,00
Gave	529,00
Indestående i Sparekassen	1.080,93
Indestående i giro	250,51
Kontant beholdning	1,71
	Kr. <u>23.648,52</u>

Sæby den 17. maj 1987

Karen Søndergaard

Ovenstående regnskab er d. 18. maj 1987 taget op til revision. De på regnskabets værende beholdninger er d.d. til stede.

Regnskabet giver ingen anledning til bemærkninger.

Lyngså den 18. maj 1987

Jørgen Farum

Sæby den 20. maj 1987

Gerda Osterland Rasmussen

